

Arrest

nr. 166 390 van 25 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2010 diende de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 28 september 2010 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker diende op 21 januari 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigerde bij arrest nr. 55.115 van 28 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 21 januari 2011, werd op 11 april 2011 onontvankelijk verklaard.

De verzoeker werd op 18 april 2011 bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 27 mei 2011 diende de verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Die tweede aanvraag werd op 11 augustus 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 1 december 2011 diende de verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De derde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 1 december 2011, werd op 18 april 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 12 mei 2012 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 juni 2012 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13).

Op 16 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Nog op 16 december 2015 beslist de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker onder de vorm van een bijlage 13sexies werd ter kennis gebracht op 16 december 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“Aan de heer die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 25/04/2011, 21/05/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zijn vrouw (T(...) S(...)) zich ook nog in België zou bevinden. Betrokkene en zijn vrouw zijn echter reeds sinds 25/07/2011 afgevoerd van ambtswege vanop hun adres te Beveren. Betrokkene dus heeft geen officieel adres in het Rijk sinds 2011. Betrokkene is vandaag op de openbare weg aangetroffen door de PZ Brugge. Gezien betrokkene manifest de

vigerende reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico tot onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1 van de wet van 15/12/1980. Er wordt dan ook geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.. Daarnaast blijkt uit het dossier de kinderen (M(...) G(...) en L(...) N(...)) van hem en zijn vrouw zich in Armenië zouden bevinden bij familie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Daarnaast kan betrokkene zich door een terugkeer naar Armenië zich bij zijn kinderen voegen. De vrouw kan betrokkene kan later opteren om haar man vrijwillig te voegen naar hun land van herkomst.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van driejaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 25/04/2011, 21/05/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter werd onontvankelijk verklaard op 18/04/2012.

Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 24/06/2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 29/01/2011 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond."

Op 13 januari 2016 wordt de verzoeker verwijderd naar zijn land van herkomst.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en licht het middel als volgt verder toe:

"11.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

11.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan. Het is niet zo dat verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd.

Verzoekende partij krijgt niet eens de kans om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij wordt immers zonder meer onmiddellijk van haar vrijheid beroofd door verwerende partij.

Had verwerende partij verzoekende partij wel de kans gegeven om vrijwillig terug te keren, dan had verzoekende partij dit ook effectief gedaan. Immers, onmiddellijk nadat zij werd opgepakt, heeft zij aangegeven vrijwillig te willen terugkeren naar Armenië. Zij bracht zelfs haar origineel en geldig paspoort aan om het de Belgische instanties eenvoudiger te maken haar repatriëring te organiseren. Ook gaf zij duidelijk aan onmiddellijk en vrijwillig te willen terugkeren (stuk 3 schrijven aan centrum voor Illegalen en schrijven aan Dienst vreemdelingenzaken, dienst repat en dienst identificaties).

Verzoeker is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

11.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar de gevoerde procedures van verzoekende partij in België, verantwoordt hoegenaamd niet dat verwerende partij onmiddellijk voor het maximumtermijn kiest.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

11.1.5. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele

motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

11.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV- arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

[...]

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

11.1.7. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

" Artikel 11 - Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)".

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

11.1.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing kan de Raad zich niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Onderzoek van de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat door de verzoeker eveneens geschonden wordt geacht.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Zoals de verzoeker aanstipt, vormt artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb L* 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Ook in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet is op gebiedende wijze voorgeschreven dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod (van maximum drie jaar) in het geval dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of in het geval dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Als reden voor het opleggen van het inreisverbod zelf vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 25/04/2011, 21/05/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd."

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt blijkt uit de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn duidelijk dat op de gemachtigde krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet in principe de verplichting rustte om aan de verzoeker, die niet concreet betwist dat hij geen gevolg aan de vroegere bevelen die hem werden afgeleverd op 25 april 2011 en 21 mei 2012 en die niet betwist dat samen met het bestreden inreisverbod een terugkeerbesluit werd getroffen waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn was toegestaan (bijlage 13septies d.d. 16 december 2015), een inreisverbod op te leggen. Voor het louter opleggen van het inreisverbod was dan ook geen verdere motivering vereist dan de verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, *in casu* artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, en de feitelijke vaststelling dat de verzoeker zich in deze gevallen bevindt.

De verzoeker geeft aan dat het onzorgvuldig en onduidelijk is om hem zondermeer een inreisverbod van drie jaar op te leggen nu het niet zo zou zijn dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd. Hij betoogt dat hij, indien hij de kans had gekregen vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dit ook effectief zou hebben gedaan. De verzoeker stelt voorts dat de gemachtigde op *quasi* automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt en wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een termijn van maximaal drie jaar bepaalt, zodat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een termijn tussen de 0 en de 3 jaar op te leggen hetgeen dient te worden gemotiveerd en geëvalueerd volgens de specifieke omstandigheden van het individuele geval. De verzoeker maakt onder een punt II.1.5. tevens gewag van een inreisverbod van twee jaar, doch dit betoog mist relevantie nu het thans bestreden inreisverbod duidelijk een geldingstermijn van drie jaar voorziet. Tot slot verwijst de verzoeker naar een arrest van de Raad van 27 november 2012 met nr. 92 111 om te wijzen op het belang van de evenredigheidstoets bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Dienaangaande merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing de volgende redengeving is opgenomen als waarom de gemachtigde heeft geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar:

"Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zijn vrouw (T(...)) S(...)) zich ook nog in België zou bevinden. Betrokkene en zijn vrouw zijn echter reeds sinds 25/07/2011 afgevoerd van ambtswege vanop hun adres te Beveren. Betrokkene dus heeft geen officieel adres in het Rijk sinds 2011. Betrokkene is vandaag op de openbare weg aangetroffen door de PZ Brugge. Gezien betrokkene manifest de vigerende reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico tot onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1 van de wet van 15/12/1980. Er wordt dan ook geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Daarnaast blijkt uit het dossier de kinderen (M(...)) G(...)) en L(...)) N(...)) van hem en zijn vrouw zich in Armenië zouden bevinden bij familie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Daarnaast kan betrokkene zich door een terugkeer naar Armenië zich bij zijn kinderen voegen. De vrouw kan betrokkene kan later opteren om haar man vrijwillig te voegen naar hun land van herkomst.

Het is daarom dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

[...]

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter werd onontvankelijk verklaard op 18/04/2012.

Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 24/06/2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 29/01/2011 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond."

Zodoende blijkt dat de gemachtigde de termijn van het inreisverbod uitdrukkelijk afweegt tegen de familiale situatie van de verzoeker. Er wordt dan ook wel degelijk ingegaan op de specifieke

omstandigheden van verzoekers geval, zoals artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet het voorschrijft. Van enig (quasi-) automatisme tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, is geen sprake. Tevens is duidelijk dat de termijn van drie jaar niet louter wordt verantwoord door de verwijzing naar de verschillende procedures die de verzoeker heeft opgestart.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering, die niet in het minst wordt gestaafd, dat het niet zo is dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd. In de bestreden beslissing wordt met name vastgesteld dat de verzoeker geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden afgegeven op 25 april 2011 en 21 mei 2012, deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier waaruit overigens blijkt dat aan de verzoeker nog een derde bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op 26 juni 2012. Zodoende heeft de gemachtigde voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd die niet met enige dwanguitvoering gepaard gingen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij zonder meer onmiddellijk van zijn vrijheid werd beroofd.

In de mate dat de verzoeker betoogt dat hij op de datum van de bestreden beslissing de kans had moeten krijgen om vrijwillig terug te keren, merkt de Raad op dat de gedwongen verwijdering van de verzoeker werd bevolen bij de beslissing van 16 december 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze verwijderingsmaatregel maakt echter niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. In de mate dat het middel gericht is tegen de vasthouding (waarvoor de Raad overigens niet bevoegd is) en de gedwongen grensleiding bevolen op 16 december 2015, is het middel dan ook niet ontvankelijk.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde, anders dan wat de verzoeker laat uitschijnen, wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoeker ingediende asielaanvraag en de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt immers uitdrukkelijk dat deze procedures negatief werden afgesloten. Nu deze procedures afgesloten zijn en uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoeker daarvan in kennis werd gesteld, diende de gemachtigde niet verder te motiveren en volstaat de verwijzing naar de afgesloten procedures om aan te tonen dat er rekening mee werd gehouden.

Waar de verzoeker betoogt dat er bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets dient te gebeuren, kan hij worden gevolgd. De duur van het inreisverbod dient te worden bepaald met inachtneming van alle relevante omstandigheden eigen aan het geval. Dienaangaande blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verweerder wel degelijk gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid, een evenredigheidstoets heeft doorgevoerd en niet zomaar gehandeld heeft uit automatisme.

De Raad stelt daarenboven vast dat de verzoeker op geen enkele wijze toelicht met welke specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken en die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. De verzoeker maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

De verzoeker toont niet aan dat de verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Wat de verwijzing naar het arrest van de Raad betreft in het kader van de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, dient er in de eerste plaats op te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen en daarnaast dat de verzoeker in het geheel nalaat aan te tonen dat zijn geval gelijkaardig is aan het geval dat voorlag in het arrest waarnaar hij verwijst.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE